

Motion till riksdagen

1986/87:Jo744

Lars Werner m. fl. (vpk)

Reduktion av kolväteutsläpp i luft

Mot.
1986/87
Jo744—756

Skadorna på den svenska skogen ökar nu för varje år och det finns anledning till oro inför den fortsatta utvecklingen. Skadorna orsakas till stor del av s. k. fotooxidanter, av vilka ozon är den viktigaste. Ozonet tränger in i barrens och bladens klyvöppningar och skadar andningsmekanismerna. För att ozon skall bildas i större varaktig omfattning fordras att det förutom kväveoxider också finns kolväten i luften. Kolvätena bildar i starkt solljus radikaler som kan ta ozonets plats i omvandlingsprocessen från NO (kväveoxid) till NO₂ (kvävedioxid). Därigenom förbrukas inte det ozon som bildas vid sönderdelningen av NO₂ ur solljus utan ackumuleras i stället i atmosfären. I ozonbildningen fungerar därför kolväten som bränsle. Ju mer kolväten som släpps ut, desto större totalmängd ozon kan bildas så att det uppstår en nettoökning av ozonhalterna i luft. Mätningar i DDR visar att ozonhalten i den lägre atmosfären har ökat med ca 2 % per år under senare år, en ökning som med stor sannolikhet ger upphov till skogsskador.

I den av riksdagen antagna planen mot försurningen finns inget konkret mål för reduktion av kolvätena i atmosfären på samma sätt som för svavel och kväveoxider. Det är ett allvarligt förbiseende. Därför är det viktigt att riksdagen nu kompletterar sin aktionsplan mot luftföroreningarna till att omfatta även kolväteutsläppen. De antropogena kolväteutsläppen i Sverige har uppskattats till ca 400 000 ton/år eller ungefär lika mycket som de naturliga, även om det rör sig om olika former av kolväten. Trafiken bidrar med ca 65 % av de antropogena utsläppen. Det är för närvarande oklart hur stor reduktion av ozon som är nödvändig för att rädda den svenska skogen, men vår bedömning är att de svenska utsläppen åtminstone bör halveras fram till 1995 för att vi skall kunna säga att vi gör vad vi kan för att skydda den svenska skogen mot ozonskador. En sådan reduktion bedömer vi som fullt möjlig att genomföra. Redan 1990 bör vi ha uppnått en 30-procentig reduktion.

Hemställan

Mot denna bakgrund hemställs

1. att riksdagen beslutar att som mål för reduktionen av de svenska kolväteutsläppen ange en 30-procentig reduktion från 1986 till 1990 och en 50-procentig reduktion till 1995,
2. att riksdagen beslutar att hos regeringen begära förslag till en konkret handlingsplan för reduktion av kolväteutsläppen som syftar till att förverkliga ovannämnda målsättningar för utsläppsreduktionen.

Stockholm den 26 januari 1987

Mot. 1986/87
Jo744

Lars Werner (vpk)

Bertil Måhrink (vpk)

Jörn Svensson (vpk)

Jan Jennehag (vpk)

Oswald Söderqvist (vpk)

Nils Berndtson (vpk)

Inga Lantz (vpk)

Viola Claesson (vpk)